

Răsplată potrivit faptelor

de Robert Govett

Toți credincioșii sunt îndreptățiți fără fapte, prin credința în dreptatea lui Isus Cristos (Romani 3). Ei intră în posesia credinței mântuitoare numai prin harul gratuit de a fi aleși de Dumnezeu, în Cristos, dinainte de începutul veacurilor (Efeseni 1:2).

Un alt adevăr, la fel de limpede expus în Cuvântul Celui Preaînalt, este acesta: credinciosul va da socoteală cu privire la el însuși înaintea lui Cristos, la venirea Sa. Atunci va avea parte de răsplată sau dezonoare. Mai mult, ni se spune că principiul după care Mântuitorul va împărți răsplata va fi conform cu faptele fiecăruia. Cel mai sigur, rapid și eficient mod de a sădi convingere în mințile credincioșilor este argumentarea doctrinei cu ajutorul pasajelor din Scriptură. Acesta este scopul lucrării de față.

1. ISUS VA CERE SOCOTEALĂ SFINȚILOR SĂI

„Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? *Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Cristos. Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu*” (Romani 14:10, 12).

„Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată. Ba încă nici eu însumi nu mă mai judec pe mine. Căci n-am nimic împotriva mea; totuși nu pentru aceasta sunt socotit drept: *Cel ce mă judecă este Domnul. De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor. Atunci fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu*” (1 Corinteni 4:3, 5).

„De aceea ne și silim să-I fim plăcuți, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă. *Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup*” (2 Corinteni 5:9-10).

„Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o Lege a slobozeniei: căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă; dar mila biruiește judecata” (Iacov 2:12-13).

2. PRINCIPIUL DUPĂ CARE VA FI ÎMPĂRȚITĂ RĂSPALATA VA FI „POTRIVIT CU FAPTELE FIECĂRUIA”

„Atunci, Isus a zis ucenicilor Săi: «Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi, și *atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui*»” (Matei 16:24, 27).

„Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească. Cel ce sădește și cel ce udă sunt totuna, și *fiecare își va lua răsplata după osteneala lui*” (1 Corinteni 3:6, 8).

Nu arată aceasta clar că nu vor fi doi credincioși care să primească aceeași răsplată?

„Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate Bisericile vor cunoaște că «Eu sunt Cel ce cercetează rărunchii și inima»; și *voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui*” (Apocalipsa 2:23).

„Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, *ca să dau fiecăruia după fapta lui*” (Apocalipsa 22:12).

Acestui principiu al recompensei bazate pe fapte i se opune cel al recompensei bazate pe identitate – răsplătirea celor aflați în poziții privilegiate și ocolirea celor cu statut inferior. Biblia ne spune că un asemenea sistem nu are loc înaintea lui Dumnezeu; prin urmare, este negat cu ajutorul unor imagini și exemple dintre cele mai radicale.

„Robilor, ascultați de stăpânii voștri pământești cu frică și cutremur, în curăție de inimă, ca de Cristos... căci știți că fiecare, fie rob, fie slobod, *va primi răsplată de la Domnul, după binele pe care-l va fi făcut. Și voi,*

stăpânilor, purtați-vă la fel cu ei; feriți-vă de amenințări, ca unii care știți că Stăpânul lor și al vostru este în cer și că înaintea Lui *nu se are în vedere fața omului*” (Efeseni 6:5, 8, 9).

„Robilor, ascultați în toate lucrurile pe stăpânii voștri pământești; nu numai când sunteți sub ochii lor, ca cei ce caută să placă oamenilor, ci cu curăție de inimă, ca unii care vă temeți de Domnul... ca unii care știți că *veți primi de la Domnul răsplata moștenirii*. Voi slujiți Domnului Cristos. Căci cine umblă cu strâmbătate își va primi plata după strâmbătatea pe care a făcut-o; și *nu se are în vedere fața omului*” (Coloseni 3:22, 24, 25).

De asemenea, ni se aduce la cunoștință faptul că evaluarea noastră viitoare se va baza în foarte mare măsură pe principiile care ne-au condus în relațiile cu cei din jur.

„*Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osândiți, și nu veți fi osândiți; iertați, și vi se va ierta*” (Luca 6:37).

„*Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecați judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura*” (Matei 7:1-2).

„... *căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă; dar mila biruiește judecata*” (Iacov 2:13).

Cu alte cuvinte, dacă acționăm față de semenii noștri pe principiul *dreptății*, acesta va fi principiul după care ne vom primi răsplata. În același mod, dacă acțiunile ne vor fi conduse de principiul milei, cu această măsură ni se va împărți răsplata.

Poate se va ivi întrebarea: „Cum se împacă aceste versete cu pasajele din Scriptură care vorbesc despre faptul că cel care crede nu mai vine niciodată la judecată (Ioan 5:24) și că avem viața veșnică în dar, fără plată, de la Dumnezeu?”

La acestea aş răspunde astfel: Fie că putem sau nu să împăcăm cele două adevăruri, ele trebuie primite în egală măsură. Amândouă sunt rostite de Dumnezeu, amândouă trebuie crezute, iar creștinii trebuie să acționeze pe baza amândurora, fie că văd, fie că nu legătura dintre ele.

Știm că viața veșnică este un dar, fără plată, și că cei răscumpărați intră în ea prin harul lui Dumnezeu (Romani 6:23). Dar în fața ochilor noștri sunt puse două lucruri – VIAȚA VEȘNICĂ ȘI ÎMPĂRĂȚIA DE O MIE DE ANI. Viața veșnică este darul *fără plată*, însă Împărăția este *premiul* spre care să țintim (Filipeni 3). Chiar și în Împărăție vor exista nivele diferite, și aceste diferențe de nivel vor determina deosebiri în ce privește răsplata. Înfațișarea înaintea lui Cristos va avea ca scop acordarea răsplății. Viața veșnică este o arvună cumpărată de Cristos, oferită de Dumnezeu, în suveranitatea Lui. Dar dreptatea va privi și greșeala, și împărțirea răsplăților în funcție de diferitele lor nivele.

Priviți imensa mulțime a celor salvați! Toți intră în glorie prin Cel care i-a iubit și i-a spălat de păcatele lor în propriul Său sânge. Vor fi oare toți aceștia egali în statut și răsplată? Va primi Pavel, care a lucrat mai mult decât toți ceilalți apostoli, aceeași măsură de slavă cu tâlharul de pe cruce, care L-a apucat pe Cristos cu câteva momente înainte de a muri și a fost astfel salvat? Cred că Scriptura ne învață contrarul și vreau să ofer credinciosului onest câteva exemple din Sfânta Scriptură, prin care putem vedea formele diferite pe care le ia acest principiu solemn.

3. EXISTĂ NIVELE ȘI PARTICULARITĂȚI ALE RĂSPLĂȚII ÎN ÎMPĂRĂȚIA DE O MIE DE ANI

„Cine primește un proroc, în numele unui proroc, va primi răsplata unui proroc; și cine primește pe un om drept, în numele unui om drept, va primi răsplata unui om drept. Și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata” (Matei 10:41-42).

Vedem aici trei măsuri diferite de răsplată: a prorocului, a omului drept și a paharului de apă rece.

„Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, *cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el*” (Matei 11:11).

Presupunem atunci de la început că și în Împărăția de o mie de ani vor exista grade de mărire. Cred că sensul pasajului este că cel mai puțin onorabil dintre cei care *vor învia și vor străluci în împărăția Tatălui lor* va fi mai mare decât unul care va ocupa o poziție ca a lui Ioan Botezătorul, care a fost doar cel mai mare dintre *muritori și a trăit pe pământ*. Cei care vor intra în Împărăția slavei vor fi nemuritori, binecuvântați cu o cunoaștere mai mare, vor locui în Noul Ierusalim de sus, iar demnitatea și puterea lor vor fi cu mult mai

substanțiale și vor fi recunoscute de toți. Aceasta nu neagă, desigur, prezența lui Ioan Botezătorul în Împărăție.

„În clipa aceea, ucenicii s-au apropiat de Isus și L-au întrebat: „Cine este *mai mare în Împărăția cerurilor?*” Isus a chemat la El un copilaș, l-a pus în mijlocul lor și le-a zis: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș *va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor*. Și oricine va primi un copilaș ca acesta în Numele Meu Mă primește pe Mine. Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie înecat în adâncul mării” (Matei 18:1-6).

„Atunci, Petru a luat cuvântul și I-a zis: „Iată că noi am lăsat tot și Te-am urmat. Ce răsplată vom avea?” Isus le-a răspuns: „Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mării Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-ați urmat, veți ședea și voi pe *douăsprezece scaune de domnie și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel*. Și oricine a lăsat case sau frați sau surori sau tată sau mamă sau nevastă sau feciori sau holde pentru Numele Meu va primi însutit și va moșteni viața veșnică” (Matei 19:27-29).

Tronul primit ca răsplată de cei doisprezece, peste fiecare seminție a lui Israel, anulează complet ideea egalității în ce privește statutul celor răscumpărați. Dar chiar și între apostoli există diferențe de nivel, iar măsura de slavă depinde, nu de a da din coate și a țese intrigi pentru a conduce, cum este în lumea de azi, ci de a suferi ca și Isus, de a fi smerit și de a fi de folos fraților în viața aceasta.

„Isus i-a chemat și le-a zis: „Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele, și mai-marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare *va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru*; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:25-28).

La întrebarea lui Petru despre cum se aplică doctrina așteptării veghetoare a întoarcerii lui Cristos în cazul *conducătorilor bisericii*, față de ucenici în general, Isus a răspuns:

„Și Domnul a zis: „Cine este ispravnicul credincios și înțelept, pe care-l va pune stăpânul său peste slugile sale, ca să le dea partea lor de hrană la vremea potrivită? Ferice de robul acela pe care stăpânul, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că *îl va pune peste toată avuția sa*” (Luca 12:42-44).

„Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii și alta este strălucirea stelelor; chiar *o stea se deosebește în strălucire de altă stea. Așa este și învierea morților*” (1 Corinteni 15:41-42).

În înălțimile cerești există trei nivele diferite de slavă – a soarelui, a lunii și a stelelor și chiar și între ele există diferențe, precum dintre o stea și alta.

„Totuși, temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui” și „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege!” Într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de pământ. Unele sunt pentru o întrebuițare de cinste, iar altele, pentru o întrebuițare de ocară. Deci, dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 2:19-21).

În acest pasaj remarcabil, suveranitatea lui Dumnezeu în alegerea sfinților Săi și scopul Său neschimbător de a-i aduce la slavă sunt puse pe același plan cu afirmația că ei trebuie să își mențină sfințenia. În caz contrar, deși vor intra în casa cea mare, vor fi așezați între vasele de lut și pământ, nu între cele de aur și argint. Mulți presupun că această *casă mare* este Biserica, dar această interpretare este greșită. Stabilirea poziției noastre din viitor se va face în funcție de purtarea noastră de acum. Din contră, prin evitarea lucrurilor interzise, ei vor fi atât acum, cât și după aceea vase de cinste folosite de Dumnezeu în planurile Sale slăvite.

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ceea ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Cristos. Dar cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați

cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră, căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, *în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos*” (2 Petru 1:5-11).

„Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său. Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. *Și nimeni nu putea să învețe cântarea afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ. Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri, și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel*” (Apocalipsa 14:1, 3, 4).

Astfel, o anume slavă este dată celor care au primit cuvintele cântării, pe care nu toți o pot primi – Matei 19:10-12. În calitate de tovarăși intimi ai Mirelui, ei cântă cântarea de nuntă și Îl însoțesc în slavă oriunde merge.

„Apoi mi-a zis: «Scrie: 'Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!'»” (Apocalipsa 19:9).

Pilda celor zece fecioare ne vorbește despre faptul că nu toți dobândesc această slavă.

„Cel dintâi a venit și i-a zis: «Doamne, polul tău a mai adus zece poli.» El i-a zis: «Bine, rob bun, fiindcă ai fost credincios în puține lucruri, primește cârmuirea a zece cetăți.» A venit al doilea și i-a zis: «Doamne, polul tău a mai adus cinci poli.» El i-a zis și lui: «Primește și tu cârmuirea a cinci cetăți.»” (Luca 19:16-19).

Textele anterioare demonstrează că, în slava viitoare, răsplata va varia mult în ce privește felul și măsura ei. Dar Biblia declară și faptul că

4. RĂSPLATA ESTE PROPORȚIONALĂ CU DIFICULTĂȚILE ÎNVINSE ȘI ESTE OFERITĂ CELOR CARE SUFERĂ PENTRU CRISTOS ȘI CARE, DE ASEMENEA, LUCREAZĂ PENTRU EL

„Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigunit pe prorocii care au fost înainte de voi” (Matei 5:11-12).

„Atunci mama fiilor lui Zebedei s-a apropiat de Isus, împreună cu fiii ei, și I s-a închinat, vrând să-I facă o cerere. El a întrebat-o: «Ce vrei?». «Poruncește», I-a zis ea, «ca, în Împărăția Ta, acești doi fii ai mei să șadă unul la dreapta și altul la stânga Ta.» Drept răspuns, Isus a zis: «Nu știți ce cereți. Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?» «Putem», I-au zis ei. Și El le-a răspuns: «Este adevărat că veți bea paharul Meu și veți fi botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu, dar a șede la dreapta și la stânga Mea nu atârână de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu»” (Matei 20:20-23).

Vedem că Mântuitorul recunoaște diversitatea pozițiilor în slavă. El doar îi avertizează pe cei care le cer cu privire la ignoranța lor față de adevăr, și anume, că o anume măsură de slavă trebuie întâi echilibrată printr-o anume măsură de suferință.

„Adevărat este cuvântul acesta: Dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El. *Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El Se va lepăda de noi*” (2 Timotei 2:11-12 și 1 Petru 4:12, 13, 16).

A muri împreună cu Cristos e ceva de care are parte fiecare credincios și, prin urmare, toți vor trăi împreună cu El. Dar nu toți suferă cu și pentru Cristos, așa că nu toți vor domni împreună cu El în Împărăția de o mie de ani.

„De aceea, pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri” (Matei 10:32-33).

„Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii?” (Matei 5:46).

Domnul nostru ne învață, deci, că nu există nicio răsplată pentru acțiuni de care până și fiii căzuți ai oamenilor sunt capabili, pentru că acelea nu presupun nicio dificultate. Cu cât e mai mare dificultatea, cu atât mai mare este și slava.

În acest principiu ni se deschide un orizont nobil căruia îi corespunde o ambiție sfântă. Acea facultate a sufletului care tânjește după glorie este implantată de Dumnezeu. În omul natural ea este greșit orientată, la fel ca toate celelalte puteri ale sufletului, și îl conduce pe om departe de Dumnezeu și de slava adevărată. Dumnezeu însă a întins în fața ochilor credinciosului un câmp larg pentru ambiție și nu doar îi permite, ci chiar îl încurajează să o urmărească. A pus înaintea ochilor noștri cinci cununi, ca răsplată pentru diferitele feluri de slujire. Fiecare dintre noi poate să obțină, prin harul divin, nu doar una, ci mai multe dintre ele. Să le trecem în revistă.

Prima cunună – cununa nepieritoare

„Nu știți că cei ce alergă în locul de alergare toți alergă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să câpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (1 Corinteni 9:24-27).

Cununa promisă mai sus pare să aparțină celor care suprimă poftele cărnii prin lepădare de sine. Cel care seamănă în carne, seceră din ea *putrezire*; cel care seamănă în duh seceră din el *neputrezire* și va primi cununa nepieritoare, care nu putrezește. Carnea este un inamic ce trebuie cucerit; celui ce va birui îi este promisă cununa.

A doua cunună – cununa bucuriei

„Căci cine este, în adevăr, nădejdea sau fericirea sau *cununa bucuriei noastre*? Nu sunteți voi înaintea Domnului nostru Isus Cristos, la venirea Lui?” (1 Tesaloniceni 2:19, KJV).

Aceasta este oferită celor care au fost instrumente pentru scăparea sufletelor de erorile și vrăjmășia cărnii. Există însă o altă cunună, pentru cei care îi conduc pe sfinți.

A treia cunună – cununa slavei

„Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Cristos și părtaș al slavei care va fi descoperită: Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine; nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei. Și, când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta *cununa care nu se poate veșteji, a slavei*” (1 Petru 5:1-4).

A patra cunună – cununa dreptății

„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă *cununa dreptății*, pe care mi-o va da în «ziua aceea» Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4:7-8).

Această cunună este accesibilă fiecărui credincios care duce lupta cea bună împotriva adversarilor spirituali, care rămâne hotărât în credință și așteaptă cu o dorință sfântă venirea lui Isus.

A cincea cunună – cununa vieții

„Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci, după ce a fost găsit bun, va primi *cununa vieții* pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc” (Iacov 1:12).

„Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte și-ți voi da *cununa vieții*” (Apocalipsa 2:10).

Această ultimă cunună este destinată special celor care au suferit persecuții și martiraj de dragul lui Cristos.

Ni se spune, de asemenea, că umilința sau mândria manifestate în această viață vor juca un rol covârșitor în răsplătirea noastră viitoare.

„Să nu vă numiți dascăli; căci Unul singur este Dascălul vostru: Cristosul. Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru. *Oricine se va înălța va fi smerit; și oricine se va smeri va fi înălțat*” (Matei 23:10-12; 18:4; Luca 18:14; 1 Petru 5:5-6).

„Apoi, când a văzut că cei poftiți la masă alegeau locurile dintâi, le-a spus o pildă. Și le-a zis: «Când ești poftit de cineva la nuntă, să nu te așezi la masă în locul dintâi, ca nu cumva, printre cei poftiți de el, să fie altul mai cu vază decât tine, și cel ce te-a poftit și pe tine, și pe el să vină să-ți zică: ‘Dă locul tău omului acestuia.’ Atunci, cu rușine, va trebui să iei locul de pe urmă. Ci, când ești poftit, du-te și așază-te în locul cel mai de pe urmă, pentru ca, atunci când va veni cel ce te-a poftit, să-ți zică: ‘Prietene, mută-te mai sus.’ Lucrul acesta îți va face cinste înaintea tuturor celor ce vor fi la masă împreună cu tine. *Căci oricine se înălță va fi smerit și cine se smerește va fi înălțat*»” (Luca 14:7-11).

Esența pildei stă în aceasta – există două estimări ale propriei noastre valori: una este a noastră înșine, iar cealaltă este a lui Cristos. Evaluarea noastră are ca scop etalarea noastră prezentă. Asemeni musafirilor care se întâlnesc undeva, ne putem alege locul. Așa cum diferite ranguri au diferite locuri de onoare, cel pe care ni-l alegem arată valoarea pe care ne-o acordăm noi înșine, măsura cu care ne-am autoevaluat. Însă evaluarea pe care și-o face musafirul nu este cea reală; nici locul pe care și-l alege nu este cel pe care va sta până la urmă. Stăpânul ospățului, Domnul Isus, vine și El va avea ultimul cuvânt în desemnarea locului pe care îl va ocupa fiecare invitat. Este bine deci să fim critici cu felul în care gândim despre noi înșine și să avem gânduri înalte cu privire la ceilalți oaspeți. Căci dacă ne-am ales un loc prea înalt, vom fi dați la o parte în chip rușinos înaintea adunării celor salvați. Dar, dacă am ales intenționat un loc prea jos, la venirea Sa Cristos va pune lucrurile în ordine; și faptul că ne va acorda un loc mai înalt, ne va aduce onoare în ochii tuturor sfinților răscumpărați și înălțați.

Pot să apară însă anumite obiecții în mințile unora. Voi aborda două din cele care apar mai frecvent.

Obiecția 1

În primul rând, se poate obiecta că pilda lucrătorilor viei dovedește că nu vor exista diferențe în ce privește răsplata, pentru că toți lucrătorii, indiferent de momentul în care au fost angajați, au primit la sfârșit aceeași recompensă.

La această observație, voi spune, mai întâi, că nu putem folosi o singură pildă pentru a contrazice afirmarea clară și neambiguă a unui principiu biblic. Datorită misterului care învăluie pilda, este posibil să înțelegem greșit sensul ei. În al doilea rând, pilda aceasta nu se referă la răsplata *individuală*, ci a *categorylor* și a *dispensațiunilor*. Această realitate este evidentă pentru cei care studiază cu atenție pilda. În al treilea rând, răsplata egală a tuturor lucrătorilor se referă la faptul că toți se vor bucura în egală măsură de viața veșnică. Astfel, principiul răsplății după fapte nu este atins de pilda lucrătorilor viei.

Obiecția 2

Alții, care nu sunt dispuși să admită existența unor diferențe în ce privește răsplata viitoare, au spus că orice răsplată despre care se vorbește este acordată sfinților în această viață.

O asemenea afirmație este contrazisă de multe dintre pasajele pe care le-am menționat deja, precum și de altele pe care le voi cita în continuare. Nu o dată Domnul Isus *și-a atenționat ucenicii cu privire la primirea răsplății în viața aceasta*. Astfel:

„Luați seama să nu vă îndepliniți dreptatea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; *altminteri, nu veți avea răsplata de la Tatăl vostru, care este în ceruri*. Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii în sinagogi și în ulițe, pentru ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun că *și-au luat răsplata*” (Matei 6:1-2).

Cu alte cuvinte, „fariseii obțin în această viață răsplata pentru faptele lor bune, însă cu voi să nu fie astfel; voi să căutați să vă obțineți răsplata de la Tatăl vostru din ceruri în viața viitoare.” Cuvântul folosit aici este unul foarte expresiv – „Ei își primesc răsplata *imediat*”.

„A zis și celui ce-L poftise: «Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei la rândul lor pe tine și să iei astfel o răsplată pentru ce ai făcut, ci, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. Și va fi fericite de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească, dar *ți se va răsplăti la învierea celor drepti*»” (Luca 14:12-14).

Mai mult, în pasajele citate anterior, momentul în care fiecare își va primi răsplata potrivit faptelor sale va fi la arătarea lui Isus (Matei 16:27; 1 Corinteni 4:4-5). Atunci *când va sosi stăpânul ospățului*, oaspetele umil va fi ridicat din locul său smerit și va fi onorat înaintea tuturor celorlalți (Luca 14:7). După ce am eșuat – atunci trebuie să dăm socoteală de felul în care am gestionat ceea ce ne-a fost încredințat și să fim primiți de prietenii pe care ni i-am făcut de-a lungul vieții (Luca 16:9). Iar cununa vieții (alături de toate celelalte) așteaptă să fie oferită numai ca răsplată pentru o viață trăită în credincioșie *până la moarte* (Apocalipsa 2:10). Dar acest aspect este atât de clar, încât nici nu se încearcă demonstrarea lui completă.

Scriptura folosește de mai multe ori o ilustrație foarte interesantă legată de acest subiect care, cu ajutorul lui Dumnezeu, va confirma și va pecetlui ferm în inima credinciosului principiul despre care vorbim. Care este legătura deci dintre faptele noastre prezente și răsplata viitoare? Să vedem ce spune Apostolul și învățătorul neamurilor.

„Să știți: cine *seamănă puțin*, puțin va secera; iar cine *seamănă mult*, mult va secera” (2 Corinteni 9:6)

„Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.» Ce *seamănă* omul, aceea va și *secera*. Cine seamănă în firea lui pământească va secera din firea pământească putrezirea, dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică. Să nu obosim în facerea binelui, căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală. Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință” (Galateni 6:7-10).

Pasajul de mai sus ne învață că acțiunile noastre prezente sunt legate de slava noastră viitoare, așa cum sămânța e legată de recoltă. Recolta este recompensa naturală pe care agricultorul o primește de la Dumnezeu. Aceasta este imaginea fixată ca fiind cea mai potrivită pentru a ne învăța despre răsplata viitoare și eternă a lui Dumnezeu. Nu există recoltă fără plantarea seminței; prin urmare, cel care nu plantează semințe, deși obține viața veșnică, nu va obține răsplată. Ba mai mult, la fel ca în natură, unde cantitatea adunată în hambar este, în principal, dependentă de cantitatea semănată, la fel va fi și în veșnicie. Cel care a dat cu mână largă va întâlni belșug de snopi în Împărăție; cel avar va culege potrivit darurilor sale făcute cu zgârcenie. Astfel, apostolul ne învață că recolta noastră viitoare (într-un sens) *depinde de noi înșine*. Culegem după cum am semănat. Dar simbolul este din cele mai speciale. Recolta nu este o măsură medie, ci *rezultatul exact* al semințelor semănate. Poate că semănătorul nu mai ține minte câte semințe a pus în pământ, dar, la final, nu există niciun spic pentru care să nu se fi pus o sămânță în pământ. Astfel, răsplata noastră va fi rezultatul exact, nu al faptelor noastre în general, nu al mediei acțiunilor noastre, ci al fiecărui act în parte, exact așa cum recolta este suma exactă a fiecărei semințe plantate.

Fiecare faptă sfântă a unui credincios îi crește răsplata; este o sămânță care nu poate pieri. Porumbul care iese din pământ poate fi distrus de anotimpuri, boală, animale prădătoare sau de violența omului. Cu faptele oamenilor nu este așa, pentru că ele sunt semințele veșniciei.

Același principiu se aplică și celor necredincioși. Și cei răi își vor primi răsplata după faptele lor. Și în rândul lor există grade diferite de păcat și diferențe în condamnare.

„Dacă nu vă va primi cineva, nici nu va asculta cuvintele voastre, să ieșiți din casa sau din cetatea aceea și să scuturați praful de pe picioarele voastre. Adevărat vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei și Gomorei, decât pentru cetatea aceea” (Matei 10:14-15; 9:20-21).

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi mâncați casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceți rugăciuni lungi, de aceea veți lua o mai mare osândă” (Matei 23:14; Luca 20:45-47).

„De aceea vă spun: Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată” (Matei 12:31).

Prin urmare, cei răi pot fi sfătuiți, pe această bază, să se abțină de la păcat. „Tinere, nu alerga nebunește spre păcat, liniștindu-te cu gândul că, indiferent ce faci, poți fi doar condamnat, la sfârșit! Există grade de condamnare și fiecare nouă fărădelege atrage după sine o mai mare greutate a pedepsei, acumulează mai multă agonie și îți va aduce mai multă mânie în ziua judecății”.

Același principiu se aplică și păcatelor sfinților. Fiecare greșală și cădere, fiecare ofensă adusă prin cuvânt sau faptă diminuează răsplata de la sfârșit. De aceea, Cuvântul lui Dumnezeu ne atenționează în repetate rânduri. Ne avertizează că pe învățătorul fals, pe credinciosul neglijent, carnal, laș, lacom, sectar îi așteaptă rușinea, mustrarea și chiar pierderea Împărăției. Căci ce altceva înseamnă aceste cuvinte:

„Iar dacă clădește cineva pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc” (1 Corinteni 3:12-15).

Ce altceva pot însemna acestea decât că fiecare învățător va fi tras la răspundere pentru doctrinele pe care le-a propovăduit? Dacă a învățat adevărurile lui Dumnezeu, va primi o răsplată, după ce lucrarea sa va fi fost evaluată de Cristos. Dacă doctrina lui va fi doar una concentrată asupra tradițiilor omenesti, va scăpa ca prin urechile acului, abia mântuit, dar va avea parte de rușine și pierdere, ca unul care scapă cu groază dintr-o casă în flăcări.

„Și cel drept va trăi prin credință, dar, dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el” (Evrei 10:38).

„Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și la venirea Lui să nu rămânem de rușine și depărtați de El” (1 Ioan 2:28).

„Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci Templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi” (1 Corinteni 3:17).

„Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!” (Apocalipsa 16:15).

„La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit. Să nu li se țină în socoteală lucrul acesta!” (2 Timotei 4:16).

Vedem aici o situație practică, un păcat prin omisiune al creștinilor din Roma. Este ceva scuzabil în ochii noștri. Și totuși, Pavel ia ca pe un dat faptul că actul va fi luat în calcul împotriva lor și că, din cauza a ceea ce au făcut, vor avea parte de mustrare, dacă rugăciunea lui nu va obține contrarul.

Pasajul acesta m-a atins mai mult decât oricare altul.

„Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-și voia lui însuși printr-o smerenie și închinare la îngeri” (Coloseni 2:18).

„Robul acela, care a știut voia stăpânului său și nu s-a pregătit deloc și n-a lucrat după voia lui, va fi bătut cu multe lovituri. Dar cine n-a știut-o și a făcut lucruri vrednice de lovituri va fi bătut cu puține lovituri. Cui i s-a dat mult, i se va cere mult și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult” (Luca 12:47-48).

Iubiților, așa stau lucrurile? Atunci, câtă înșelare s-a născut din cauza unei abordări înguste și unilaterale a Cuvântului lui Dumnezeu! Învățătorul protestant a văzut că îndreptățirea se obține numai prin credință, dar a subapreciat valoarea faptelor bune, pentru că s-a temut ca nu cumva doctrina dăunătoare a Romei să învingă adevărul. Dar în felul acesta a trecut cu vederea părți importante din Scriptură, a pierdut el însuși și nu a oferit nici celor pe care îi învață motivația și imboldul spre străduință, după cum a intenționat

Dumnezeu ca acest lucru să fie imprimat asupra fiecărei conștiințe. Suntem învățați că „a avea ochii pironiți spre răsplată” este unul dintre motivele care îl face capabil pe creștin să învingă lumea (Evrei 11:24-26).

Când vedem că Dumnezeu pune înaintea noastră *două* obiective, pe care le așează pe terenuri diferite, dificultatea este îndepărtată. Viața veșnică ne aparține imediat ce am crezut, dar intrarea în Împărăția milenară ține de răsplată. Prin urmare, să punem faptele bune la locul ce li se cuvine, iar apoi să ne îndemnăm unii pe alții să le facem.

„Căci harul lui Dumnezeu ... ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, să trăim în veacul de acum cu *cumpătate, dreptate și evlavie*, așteptând binecuvântata nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Cristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărâdelege și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, *plin de râvnă pentru fapte bune. Spune lucrurile acestea, sfătuieste și mustră cu deplină putere*” (Tit 2:12-15).

Astfel, avem porunca de a predica faptele bune. Însăși ținta finală a morții Domnului Isus a fost dobândirea unui popor zelos pentru fapte bune.

„Adevărat este cuvântul acesta, și vreau să spui apăsând aceste lucruri, *pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu să caute să fie cei dintâi în fapte bune*” (Tit 3:8).

Să concluzionăm acest mesaj: în mod obișnuit, luăm de-a gata ideea că fiecare credincios, pe baza credinței sale, îndeplinește toate poruncile Domnului său. Dar chiar așa stau lucrurile?

De obicei se presupune că toți sfinții vor fi primiți cu bucurie când se vor înfățișa înaintea Domnului Isus Cristos. Dar nu ne învață unele părți din Scriptură că unii vor fi rușinați în fața Lui atunci când va veni El? Nu vorbesc unele versete despre faptul că siguranța, bucuria și lauda în prezența lui Cristos sunt binecuvântări care trebuie urmărite cu grijă?

„Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul. Prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și *ne vom liniști inimile înaintea Lui*” (1 Ioan 3:18-19).

„Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el. Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta, astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, *pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecării*” (1 Ioan 4:16-17).

„Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți, cum facem și noi înșine pentru voi, *ca să vi se întărească inimile și să fie fără prihană în sfințenie înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Cristos împreună cu toți sfinții Săi*” (1 Tesaloniceni 3:12-13).

Doresc să închei subiectul într-o notă de profundă gravitate, lăsându-l înaintea sfinților ca motiv de gândire și rugăciune atentă. Dorința mea este ca fiecare să îl considere o chemare la a folosi la maxim toate ocaziile și toate puterile pentru Dumnezeu; în fiecare să se aprindă o ambiție sfântă pentru gloria Împărăției. Pe de altă parte, sentimentul propriilor slăbiciuni și greșeli să ne învețe să ne ținem strâns de „har, prin care să putem sluji lui Dumnezeu în chip plăcut, *cu reverență și teamă sfântă*; căci Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” (Evrei 12:28-29, KJV).